

157 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Bij tante Neeltjies

Vroeger, toe 'k nog klaain was, gonge we soms naer tante Neeltjies. Ze weunde Bovekaark in 'n mooi huis temenste, dat vonge wij! Ze weunde mor allêëntjies, want ome Raaier was al gesturreve en kaander wazze d'r niet 't Was hêël aarg schôöntjies. As moeder mè tantes zat te praote, kreeg ik 'n pumperdemuntjie of 'n zwart broksie en dan mos 'k hêël stillechies op m'n stoel blijve zitte. Daerdeur zat 'k mor rond te kijke. 'k Ziet 't nog percies aalemael voor me, hoe 't 'r daer in die kaomer uitzag. Ome Raaier had veul in 't buiteland gewaarkt en was ok in Indië gewist. D'r sting 'n theekassie mit echte Chinese kommechies. Op de kast stinge twêê grôte kopere vaoze. D'r lag gêên zaail op de vloer zôas bij ons, mor bieze matte mit een mooi klêêd 'r overhene. Wij hadde gewoon stoele mit bieze matte, mor tante had stoele mit rôôd trijp en aan 't rôôje taofelklêêd zatte aamel ballechies. Op een hôôg taofeltjie mit een gehaokt klêêjchie sting een grôte blaoreplant. D'r lagge trouwes overal gehaokte klêêjchies op. De lamp was hêêlemael iets bezonders, die was hêêmel van klaaine kraoltjies. 'k Doch aaltijd: "As ze die nou 's aan mijn zou geve, dan zou 'k een hôôp kettjinge kanne rijge". Mor dat gebeurde netuurlijk niet! Aan de muur hing een reksie mè lepeltjies van echt Indisch zulver. De Friese staertklok was nog een aarfenis van tantes opoe gewist. D'r hing ok een grôt petret van ome Raaier as seldaot toen die naer Indië ging. Hij hà getekend voor zes jaer as keloniaol.

Tante vertelde daer wel 's wà van. "Sommige jonges trok 't avventuur om naer 'n vreemd land te gaon en dan netuurlijk die grôte zêêraais. Omdat Indië toe van ons was, weunde en waarkte daer veul Hollanders. We hadde toe al verkering, mor zes jaer is wel hêël aarg lang. Toch is 't aan gebleve. Nae een paor jaer kò je wel trouwe, zôgenaomd mit de handschoen, mor dan had ik allêên die verre raais naer Indië motte maake en dat dors 'k nie aan. Je was mè zô 'n bôôt toch al gaauw een week of vier, vijf onderweeg. 't Verhaol gong van zô 'n handschoenbruidjie, dà ze mit d'n êêne bôôt gegaon was en mit d'n aandere weer trugkwam. D'r vrijer had daer in Indië ók nog een maaisie. Neeje, ik besloot om te wachte en schreef mor veul brieve. Toe die zes jaer om wazze, zij-me getrouwd. Laeter is ome Raaier nóg wel 's naer Indië gewist, mor dat was voor waark en dat duurde mor amper drie jaer".

's Zeumers zat 'k wel 's in tantes blommetuintjie, mor daer moch 'k ok veraal nerges aankomme. Dat tuintjie, dat was t'r liefhebberijchie, daer was ze aaltijd in bezig. Langs d'n haaining stinge stokroze in aanderande mooie kleurties en heerlijk ruikende flette. Ze vertelde me van aales over de blommechies. Hoe je zaaide en pote mos. "Kijk", zee ze dan, "dat zijn pijpekoppe, die komme ieder jaer vantzelf op. Die judaspenning hêt twêêjaerig zaed en de afrikaontjies, die zaaï 'k ieder jaer opnieuw, daer bewaor 'k zaed van". M'n broer, die ook aarg tuinachtig was, kreeg ok wel 's wat zaed van d'r. Die blomme hadde soms de vreemdste naome. Juffertie in 't groen, lieve-vrouwe-bedstro, ôôst Indischekers, gebroke harties, lêêuwebeksies, kattestaerte, balsemiene, ridderspore en bloeddruppeltjies. D'r wazze d'r nog veul meer, 'k weet aamel nie wat. 't Wazze, denk ik toch vernaomelijk de mooie kleurties die me aantrokke. Of wij dan zeker wel 's een ruikertie kregre? Belnêêêênt! Neeje, ze was zie zô aarg toeschietelijk, hoor!

